
Andejagten

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Andejagten

4

Andejagten

Andejagten

Andejagten.

Af Kaj Munk

Nationaltidende, d.2.8.1936[1]

Saa begyndte det igen, og den eneste And, jeg skød, var en Skovdue. Ganske vist er der lidt Haab endnu, her hvor jeg staar og skriver paa Papir, som Regnen skjolder, selv gennemblødt til Skindet i det pjaskvaade Græs paa en Holm langt ude i Søen med Baade liggende paa Lur hist og her og enkelte Skud endnu rullende i det fjerne. Men Haabet er lille. Himlen er lige saa klar for Ænder, som den er tung af Skyer. Det var vel nok en Morgen af dem, man ikke just ønsker sig. Her har man glædet sig til at fortælle Avisen om en rigtig vestjydsk Andejagts- solopgang, har allerede begyndt at samle Tillægsord sammen hopper vel til Mode i Seng Kl. 22 og, hvad mere mærkeligt er, falder straks i Søvn, Det er bælgmørkt, da man vaagner. En Tændstik viser et Kvarter i 24. Nej, det er dog for tidligt. Av, næste Gang er den 5 Minuter i 3. I 3 Spring i Tøjet. Termokaffen i et Spøl ned gennem Halsen, fat i Hund og Bøsse - aah, Pjask, Pjask, Pjask! Bilen startes, den er tvær og tøffer morgensur af Sted til Stadil. Kammeraterne er allerede i Baaden ude paa Søndervang Sø, deres Biler lige anes i det silende Mørke. Glimt, Bang. Naa, saadan! Ja, saa er der vel ingen Pardon hverken for Mand eller Hund. Han finder sig en Høstak lige ud til aabent Vand og hygger sig saa godt man kan i Læsiden og sætter sin Lid til, at Søfolkene sender Sager herind til Kontoret til hurtig Ekspedition. Glimt! Bang! Ja, nu er altsaa Komedien begyndt, men Tæppet er bare ikke gaaet. Glimt! Bang! Glimt! Bang! Derinde er det, det foregaar, og her sidder man i det mørke Teaterrum, og Tæppet gaar stadig ikke, og Stykket bliver ved at gaa. Glimt! Bang! Bang, Bang, Bang! Naturligvis skal man ikke gaa paa Andejagt, naar man har Vandskræk. Man kunde jo ogsaa lige saa godt sjokke ud i Rørene med det samme, man ved jo alligevel, hvor man ender. Men de driver af Væde, og Hunden maser sig ind i Høstakken og stirrer paa En med vaade, bebrejdende Øjne: "Hvad har du lokket mig ud i det Svineri for? Tror du, der er Agerhøns her?" Plyt, plyt, plyt, plyt, pylyt, de tusinde Regndraabers Prik ned i Vandet, "hov!" og lidt efter "hov!", dér hænger en Kærhøg lige over mit Hoved. Men stadig ingen And. Nu trænger Morgenen sig igennem Regnen, Stadil Kirke toner frem inde i Slørene, Rørenes brune Lokker ryster Draaberne af sig, Dunhammerne staar ret op og ned og lader som ingenting. Det kanonerer ved Siden af mig; bestandig har jeg ingen Ænder set. Saada! en gammel Hare passerer mig langsomt, opdager mig, falder i Tanke over, hvad det er for et Hylster, dér er groet op siden i Aftes, slaar sig til Taals med, at det kommer jo ikke den ved, og fortsætter sit sindige Kængurutrav. Plask! ja, der kom altsaa Anden og smed sig i Rørene lige ved mig og er umulig at faa op med den Høhvalp, der i Dag skal gøre det ud for Hund. Hvad glør man ogsaa efter Harer for, naar man er ude efter Ænder?

Saa ofrer jeg de Bukser og Skind og sjapper ud. Rap, Rap, jo, der har vi Ænderne, i stiv,

lige Flugt mod den modsatte Bred, Bang, de slaar af, tilbage mod mig, skeler slemt til mig og slaar af i Tide over imod tredie Bred, bang, bang, der kuldsejler den ene, og den anden søger ind over Kornmarken, og saa er der min Sandten ogsaa en Bøsse der. Arme Dyr! de er saa uskyldige som Spaniere og faar samme Bekomst. Ak, det er nu engang Prisen for Livet, at vi skal dø. Døde de saa blot! Men Andrikken, der hvirvler sideværts ned histhenne, har bare knækket en Vinge, og finder Hunden den saa?

Jeg hanker Bøssen over Nakken faar trukket Hunden ud af Høstakken og forlader Valpladsen. Men hjemkommen maa jeg ud i min egen Sø; det er dog for flovt slet ikke at faa Ild i Kanonen, naar man er staaet op Kl. 3 for det samme. ”Kurr! Kurr! Kurr- kurr kurr!” kalder det henne fra Plantagen. Jeg lægger Vejen derigennem, Skovduen slaar lige ud imod mig, Bøssen ryger op af sig selv, men i sidste Sekund faar jeg standset den, for det var jo Storken. Og saa var Duen der alligevel et Glimt, men jeg fangede Glimtet, nu hænger det paa min Taske. Og her staar jeg nu midt i Søen og skriver og kigger ind imellem op og rundt, og der styrer da virkelig en And lige hen imod En..

Kaj Munk.